

have een Straf for de meget grove og de allergroveste Forbrydelser, eller man vil have to. Der er ikke noget selvmodsigende hverken i det ene eller det andet Synspunkt.

Det ærede Medlem synes dernæst at gaa ud fra, at det afgørende for mig ved Spørgsmaalet om Bevarelse af Tugthus har været det at sætte sort Kokarde paa en ringe Del af Samfundets Medborgere. Nej, det er det eneste Offer, der maa bringes her, men det er ikke noget Formaal. Formaalet er at virke i Generalpræventionens Interesse. Thi det kan ikke nægtes, og hvis det ærede Medlem Hr. Rytter kendte noget mere til de Menneskers Betragtninger, hvoraf den Klasse af Forbrydere særlig udgaar, vilde han vide, at man dér virkelig tillægger det stor Betydning, om man gør sig skyldig i en Forbrydelse, der kvalificerer til Tugthus, eller ej, og det kan og bør man ikke som praktisk Politiker med Kendskab til Befolkningens Synsmaade se helt bort fra af teoretiske eller doktrinære Grunde.

Endelig siger det ærede Medlem Hr. Rytter: Hvad skal der dog blive af Horsens Tugthus, naar der efter dette Forslag kun kan komme 30—40 Mennesker derover! Hvor mange der kommer derover, ved jeg ikke, men det er for mig et ganske underordnet Spørgsmaal, hvad der i øvrigt skal blive af Horsens Tugthus. Det er jo Hensigten indtil videre at bruge det i andet Øjemed, og det vil overhovedet ikke kunne genere Folk at blive anbragt i Bygningen. Det er jo ikke det, det kommer an paa. Hvad det kommer an paa, er, hvad Straf de har faaet, eller om de overhovedet har faaet Straf eller ej.

Men alt dette tillægger jeg ikke nogen Betydning. Den for mig afgørende Grund til at bevare Tugthus, vel at mærke indenfor disse Rammer her, er den, at man derved i Virkeligheden i det store og hele opnaar en væsentlig Straffemildelse. Ingen af de ærede Ordførere, der har været inde paa denne Betragtning, har haft Øjet aabent for, hvad der egentlig ligger bagved denne Regel, og derfor skal jeg gaa lidt nærmere ind paa det.

Naar man for alle grovere Forbrydelser kun har Fængselsstraf, nødes man til, som Kommissionen gør, i en lang Række af Tilfælde at sætte Maksimum for Straffen meget højt, til 12, 16, 20 Aars Fængsel. Ved at udsondre de særlig grove Forbrydelser og i saadanne Tilfælde at give Tugthus har det være mig muligt paa en lang Række af Omraader at lade Fængsels-

straffen gaa ned fra 16 Aar til 8 som Maksimum. Hvis man vil gaa det nærmere igennem, vil man se, at ved at indføre denne begrænsede Adgang til Idømmelse af Tugthusstraf vil man opnaa en Straffemildelse i Form af hurtigere Afsoning af Straffen, ikke alene for dem, der kommer i Tugthus, men for en hel Række af de andre Forbrydere. Jeg haaber, jeg har udtrykt mig tilstrækkelig klart, og man vil da se, at det er af alt andet end reaktionære Hensyn, jeg foreslaar for denne snævrere Kreds af Forbrydelser eller Forbrydere at bevare Tugthus.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel, som i og for sig nok kunde tænke sig at bevare Tugthus, vilde have Minimum sat ned til 1 Aar. Det vil jeg meget modsætte mig. Det bryder ogsaa ganske Tanken i dette Forslag, og den tror jeg er rigtig. Ved at sætte Minimum for Tugthus til 4 Aar, ved at stryge Gentagelsesvirkningen, som vi kender den i den gældende Straffelov, i en hel Række Tilfælde og ved endelig kun at tillade Idømmelse af Tugthus for visse meget grove Forbrydelser eller Forbrydere opnaar man at begrænse Antallet af dem, der overhovedet kan komme i Tugthus, stærkt. Men ved at gaa ned til 1 Aar bryder man ganske med disse grundlæggende Hensyn. Jeg vil derfor bede det ærede Medlem Hr. Pürschel og dem, der maatte være enige med ham paa dette Punkt, om at overveje dette Spørgsmaal paa ny ud fra de rent praktiske Betragtninger, jeg før gjorde gældende. Jeg tror saa, at disse ærede Medlemmer i det store og hele vil komme til det Resultat, at Forslaget paa dette Punkt er ikke alene praktisk, men ogsaa alt andet end reaktionært i sine Virkninger.

Naar det endelig er fremhævet, saa vidt jeg erindrer af de ærede Medlemmer Hr. Sundbo og Hr. Heilesen, at Forslaget, i hvert Fald naar det indfører Tugthus foruden almindeligt Fængsel, ikke havde tilstrækkelig Forskel i Strafedustaelsen, at det ikke var artsforskellige Straffe, der var Tale om, kan jeg i og for sig give dem Ret. Men det er heller ikke Mening, at den, der bliver idømt Tugthus, i det rent daglige skal behandles haardere eller strengere end den, der bliver idømt Fængsel. Det er i og for sig ikke Formaalet. En vis Forskel vil der blive. Det er Mening at fastsætte disse Forskelle ved kongelig Anordning, og hvis man deri, som jeg synes, det ærede Medlem Hr. Heilesen havde en Tilbøjelighed til, igen vil se et Forsøg fra min Side paa at lægge noget over til Administrationen, som burde afgøres af Domstolene, i dette Til-